

РЕШЕНИЕ

№ 1808

гр. София, 12.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **744** по описа за **2020** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 208 и сл. от АПК](#), вр. [чл. 63 от ЗАНН](#).

Образувано е по касационна жалба от [фирма] срещу решение от 14.11.2019 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 9 с-в, по н.а.х.д. № 10917/2016 г., с което е изменено Наказателно постановление /НП/ № 23-001078/18.05.2016г. г., издадено от директор на Дирекция "Инспекция по Труда" С. област (Д „ИТ“ СО), с което на касатора за нарушение на [чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда](#) /КТ/ е наложена имуществена санкция в размер на 3000 / три хиляди/ в частта за размера на санкцията , като същата е намалена на 1500 лв. /хиляда и петстотин/ лева на основание [чл. 416, ал. 5](#) във връзка с [чл. 414, ал. 3 от КТ](#).

В жалбата се съдържат оплаквания за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на първоинстанционното решение. Счита и че в случая е приложима разпоредбата на [чл. 28 от ЗАНН](#). Иска се решението на СРС и потвърденото с него НП да бъдат отменени.

В съдебното заседание касаторът не се представлява.

Ответникът Дирекция „Инспекция по труда“ С. област не се представлява.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение по делото, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. По съществото ѝ съдът взе предвид следното:

В атакуваното решение първоинстанционният съд като е обсъдил подробно събраните доказателства и е приел за установено следната фактическа обстановка: при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на 09.02.2016 г. в обект офис „С. на търговско дружество [фирма], която се осъществила около 11.00 часа, било установено, че [фирма] в качеството си на работодател е допуснал до работа лицето К. Н. П. като хигиенист в посочения обект, преди да ѝ е предоставил уведомлението по [чл. 63, ал. 2 от КТ](#). В подписаната от работника декларация, К. П. е посочила на 09.02.2016г.г. в 11:15 часа, че работи от 01.02.2016г. при тричасов работен ден. При проверката по документи бил предоставен трудов договор № 2126/09.02.2016г. г. сключен между дружеството в качеството му на работодател и П. на длъжност: хигиенист, при двучасов работен ден, всеки вторник, четвъртък и събота , за неопределено време с бмесечен изпитателен срок, при основно месечно възнаграждение 200 лв.

От справката на НАП за приети и отхвърлени уведомления по [чл. 62, ал. 5 от КТ](#) се установява, че уведомление за сключения със П. трудов договор и дружеството е подадено на 09.02.2016 г. в 17:28:41 часа.

Резултатите от проверката са обективирани в протокол, връчен на управителя на дружеството на 15.02.2016 г.

За констатираното нарушение бил съставен акт, а въз основа на него издадено и процесното наказателно постановление.

От правна страна съдът е приел, че са спазени императивните процесуални правила за издаване на АУАН и НП - относно тяхната форма и задължителни реквизити, както и че от събраните по делото доказателства безспорно е установено, че процесното дружество е осъществило от обективна страна административното нарушение по [чл. 63, ал. 2 от КТ](#). Първоинстанционният съд е приел, че наложеното наказание е завишено с оглед кратката продължителност на нарушението и неговото бързо отстраняване, а нарушението е установено за първи път, поради което е изменил НП, като е намалил наложената санкция на 1500 лв.

Съгласно [чл. 218, ал. 1 АПК](#) вр. [чл. 63, ал. 1, изр.2 ЗАНН](#) предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл. 63, ал. 1, изр.1 [ЗАНН](#) на първоинстанционния съд. Съдът в случая не констатира извършени нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспорваното решение, за които следи служебно.

Настоящата инстанция споделя направените от първоинстанционния съд правни изводи.

Правилно въззивния съд е съобразил, че при издаване на акта за установяване на административно нарушение и процесното НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Съгласно разпоредбата на [чл. 63, ал. 2 от КТ](#), работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по, ал. 1 - екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите. По делото безспорно е установено, че работодателят е допуснал до работа П. на 09.02.2016 г. около 11:00 ч, а уведомлението за трудовия му договор е било заверено от ТД на НАП - С. на същата дата, 17:28ч. Настоящият съд споделя изводите на районния, че доколкото към

момента на проверката на работника не е било представено копие от уведомлението по [чл. 62, ал. 3 КТ](#), което е било и невъзможно доколкото трудовият договор е регистриран в НАП по-късно, е налице нарушение по [чл. 63, ал. 2 КТ](#), за наличието на което е ирелевантно дали договорът е бил сключен към момента на проверка. Ако същият не е бил сключен то тогава е било налице и нарушение по [чл. 62, ал. 1 КТ](#), за което обаче не е била ангажирана отговорността на работодателя.

Съгласно [чл. 414, ал. 3 от КТ](#) "работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лева, а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лева, за всяко отделно нарушение". Така определената санкция с оспореното НП – 3000 лв. е в посочените законови граници, а определения от СРС размер – в минималния такъв.

Касационният съд не споделя и съображенията в касационната жалба за маловажност на нарушението, предвид следното: [Кодексът на труда](#) в разпоредбата на чл. 415в е предвидил специална спрямо [чл. 28 от ЗАНН](#) хипотеза на отговорност за маловажно нарушение: За нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. Законодателят е приел, обаче, в, ал. 2, че не са маловажни нарушенията на [чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3](#) и [чл. 63, ал. 1 и 2 КТ](#), поради което искането на касатора за прилагане на [чл. 28 ЗАНН](#), респективно [чл. 415в, ал. 1 КТ](#) е неоснователно.

Предвид горното, касационният съд намира, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание [чл. 221, ал. 2 АПК](#) вр. [чл. 63, ал. 1, изпр.2 ЗАНН](#), Административен съд София-град, 18 касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 14.11.2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 9 състав, по н.а.х.д. № 10917 г. по описа на съда.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.